

РЕШЕНИЕ

№ 18900

гр. София, 15.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **12988** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по жалба на Е. Е. Д., насочена против мълчалив отказ на министъра на Министерство на туризма да се произнесе по заявление с вх. № Т-94-Е-73/14.11.2025 г. като по този начин изпълни Решение № 10759/03.11.2025 г. на ВАС, по адм. дело № 7698/2025 г., с което е оставено в сила решението на Административен съд София – град, по адм. дело № 13007/2024 г. С последното Съдът е отменил издадената от министъра на Министерство на туризма Заповед № РД-02-33-304/17.12.2024 г., с която било прекратено служебното правоотношение с жалбоподателката Д. на осн. чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСЛ - поради съкращаване на длъжността ѝ предвид отказ на служителката да заеме друга предложена длъжност. Е. Д. твърди, че на 14.11.2025 г. е уведомила надлежно органа по назначаване за постановеното касационно съдебно решение чрез подадено заявление с предложение да бъде възстановена на длъжността, която е заемала преди, а също така на 12.11.2025 г. в срока по чл. 122, ал. 1 от ЗДСЛ се е явила в Министерството и заявила желанието си да започне работа, където е получила предложение за промяна на служебното правоотношение, с което не е съгласна. С процесната жалба е заявено искане, Съдът да отмени като незаконосъобразен мълчаливия отказ на министъра на туризма по подаденото заявление на жалбоподателката от 14.11.2025 г. или алтернативно, в случай че мълчалив отказ няма, да се приеме, че е налице неизпълнение на влязло в сила съдебно решение и да се извършат необходимите мерки за изпълнение на Решение № 10759 от 03.11.2025 г. на ВАС.

В съдебно заседание жалбоподателката Е. Д., чрез процесуалния си представител адв. М.

поддържа жалбата и претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – Министърът на туризма, не се явява в насроченото съдебно заседание, чрез процесуален представител Л. А. изпраща писмено становище по съществото на спора. Прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РД-02-33-156/18.11.2016 г. жалбоподателката е назначена на длъжност „Директор“ на Дирекция „Управление на морските плажове“ в Министерство на туризма. Дейността на дирекцията обхваща въпроси, свързани с управлението, контрола и концесионирането на морските плажове. Съгласно Заповед № РД-02-33-148/11.05.2022 г. на министъра на туризма служебното правоотношение на жалбоподателката е прекратено на основание чл. 106. ал. 1. т. 2 и чл. 108 от Закона за държавния служител (ЗДСл.). Същата е обжалвана и отменена като незаконосъобразна с Решение № 2905 от 02.05.2023 г. по адм. д. № 5001/2022 г. на АССГ, 6-ти състав, потвърдено с окончателно Решение № 10981/13.11.2023 г. по адм. д. № 6680/2023г. по описа на ВАС, Второ отделение.

След постановяване на Решение №10981/13.11.2023 г. по адм. д. № 6680/2023г. по описа на ВАС. Второ отделение, жалбоподателката е депозирала молба за възстановяване с вх. № Т-94-Е-54/24.11.2023г. и се е явила в министерство на туризма на 27.11.2023 г. Със Заповед № РД-02-33-206/01.12.2023 г. на министъра на туризма, Е. Д. е възстановена на несъществуваща вече длъжност – „Директор“ на Дирекция „Управление на морските плажове“, но отново със същата заповед жалбоподателката е преназначена на длъжност „старши юрисконсулт“ в Дирекция „Административно-правни дейности“, в отдел „Процесуално представителство и нормативна дейност“, считано от 07.12.2023г. Заповедта е отменена като незаконосъобразна с Решение № 2467 от 15.04.2024 г. по адм. д. № 12031/2023 г. по описа на АССГ, потвърдено с Решение № 13160 от 04.12.2024 г. по адм. д. № 5544/2024 г. по описа на Върховния административен съд, Пето отделение.

На 13.12.2024 г. жалбоподателката Д. е депозирала молба за възстановяване на заеманата длъжност. Със Заповед с рег. № ЧРД-271/17.12.2024 г. на министъра на туризма, ѝ е предложено да заеме длъжност като „главен експерт“ в Дирекция „Програмиране и управление на проекти“. След отказ да заеме тази длъжност, е издадена нова Заповед № РД-02-33-304 от 17.12.2024 г. на министъра на туризма, с която отново се прекратява служебното ѝ правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. Тази заповед е отменена с Решение № 16236 от 13.05.2025г. по адм. д. № 13007/2024г. по описа на АССГ. Решението на АССГ е потвърдено с Решение № 10759 от 03.11.2025 г. по адм.д. №7698/2025 г. по описа на Върховния административен съд, Второ отделение.

По повод влязлото в сила последно решение на ВАС, Е. Д. се е явила на 12.11.2025 г. в Министерство на туризма за възстановяване на заеманата длъжност. На 10.11.2025 г. ѝ е отправено предложение с рег. № ЧР-Д-132 за промяна на служебното правоотношение чрез преназначаване от държавен служител на длъжност директор на дирекция „Управление на морските плажове“ на държавен служител на длъжност главен юрисконсулт в отдел „Обществени поръчки“ в дирекция „Административно-правни дейности“ в Министерство на туризма. Към отправеното предложение липсва заповед за назначаване, преназначаване или прекратяване на служебното правоотношение. На 14.11.2025 г. жалбоподателката е депозирала заявление с вх. № Т-94-Е-73, с което заявява искането си да бъде възстановена на предходно заеманата длъжност,

съгласно решението на ВАС, както и несъгласието си да бъде назначена на предложената на 10.11.2025 г. длъжност, тъй като същата не отговаря на заеманата от нея преди. До момента жалбоподателката не е възстановена на работа със заповед на министъра на туризма.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, с правен интерес от оспорването, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, както и при съобразяване със задължителните указания на ВАС по тълкуване и прилагане на закона, обективирани в Определение № 3066/18.03.2026 г. същата е основателна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Т.е. за да бъде възстановен служителя в дадена администрация следва да са налице два кумулативно изискуеми факта - отмяна на акта за прекратяване на служебното правоотношение и явяване на служителя в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното решение или на административния акт.

В случая акта за прекратяване на служебното правоотношение е отменен с влизането в сила на съдебно решение № 16236/13.05.2025 г. по адм. дело № 13007/2024 г. по описа на АССГ, което е потвърдено с окончателно решение № 10759/03.11.2025 г. по адм. дело № 7698/2025 г. на ВАС. Със същото е отменена като незаконосъобразна Заповед № РД-02-33-304 от 17.12.2024 г., с която на Е. Д. е прекратено служебното правоотношение на основание чл. 106, ал.1, т. 2 от ЗДСл.

Съответно в двуседмичен срок от постановяването на решение № 10759 на 03.11.2025 г. жалбоподателката има правото да се яви на предишната си служба като по този начин изпълни разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл и недвусмислено покаже, че желае да бъде възстановена на предишната си длъжност. От събраните доказателства по делото става ясно, че Е. Д. се явява в Министерството на туризма на 12.11.2025 г. и чрез молба вх. № Т-94-Е-73 с дата 14.11.2025 г. заявява своето желание да бъде възстановена на работа поради отменената като незаконосъобразна заповед № РД-02-33-304 от 17.12.2024 г.

С оглед горното, съдът приема, че в настоящия случай са изпълнени и двете кумулативни изисквания по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, а именно налице е отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на Е. Д. от съда и същата се е явила в двуседмичния срок, като е изявила ясно желание да заеме отново предишната си длъжност. Тези обстоятелства задължават административният орган в лицето на министъра на туризма да се произнесе с нарочен акт, по смисъла на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, с който да възстанови Е. Д. на работа, алтернативно да откаже нейното възстановяване. В конкретния случай липсват данни за издаването на такъв нарочен акт. В чл. 122, ал. 1 от ЗДСл няма изрично предвиден срок за произнасяне на органа, което обуславя приложението на общите правила по АПК, а именно че административния акт следва да бъде издаден в 14 дневен срок от датата на започване на производството. Видно от приетата като писмено доказателство, част от административната преписка, молба от 14.11.2025 г., това е датата на започване на административното производство като в хода на съдебното и до момента не бяха събрани доказателства за издаването на изричен акт по това заявление. Липсата на акт по подаденото искане във вр. с чл. 122, ал. 1 от ЗДСл изпълва хипотезата на т.нар. „мълчалив отказ“ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК. Това е така, тъй като административният орган има задължението по силата на закона / чл. 122, ал. 1 ЗДСл/ да издаде акт, както и срок, в който трябва

да изпълни това свое задължение – 14 дни.

Непроизнасянето в срок по подаденото заявление формира мълчалив отказ на органа по назначаването, който е и незаконосъобразен, тъй като е в противоречие с нормата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл. Посочената разпоредба е императивна и при наличие на предвидените в хипотезата на правната норма основания, административният орган няма право на преценка дали да удовлетвори молбата за назначаване, а е длъжен да постанови изричен акт, с който да възстанови служителя на заеманата преди това длъжност. Съдът счита, че са доказани материално правните предпоставки на посочената правна норма и за органа по назначаването съществува задължение да възстанови жалбоподателката на длъжността „Директор“ на Дирекция „Управление на морските плажове“.

По делото се установи, че длъжността „Директор“ на Дирекция „Управление на морските плажове“ към момента е премахната като нормативно определена позиция в длъжностното разписание на администрацията, съответно липсва като наименование същата длъжност, която е била заета преди от жалбоподателката. Този факт, обаче не може да утежнява положението на Е. Д., тъй като тя търпи негативни последици от издадената и впоследствие отменена като незаконосъобразна заповед, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията „длъжност“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. Тоест в случая при липса на еднаквост на заеманата преди длъжност с наличните към момента, министърът на туризма следва да назначи Е. Д. на друга длъжност, която е идентична или съдържа поне сходна система от функции, задължения и изисквания, които са утвърдени с длъжностната характеристика. Съответно това трябва да бъде равностойна длъжност по служебно правоотношение в същата администрация.

С оглед гореизложеното постановеният мълчалив отказ е незаконосъобразен поради противоречие с разпоредбите на материалния закон и следва да бъде отменен, а молбата с вх. № Т-94-Е-73 от 14.11.2025 г. на Е. Д. за възстановяване на заеманата от нея длъжност да се изпрати на министъра на туризма за произнасяне, при спазване на задължителните мотиви и указания по тълкуването на закона в настоящето съдебно решение.

При този изход на правния спор на жалбоподателката се дължат разноските за съдебното производство и такива са поискани в размер на общо 1815, 40 евро, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение за производство пред АССГ, както и за производство пред ВАС по подадената частна жалба и внесена държавна такса. Неоснователни са възраженията на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като същият е близо до минималното възнаграждение съгласно чл.8 ал.3 от Наредба за възнаграждения за адвокатска работа за процесуално представителство, а също така е доказан с приложените към списъка по чл. 80 от ГПК договор, фактури и банкови извлечения.

Превид горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 86-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на министъра на туризма по подадената молба с вх. № Т-94-Е-73 от 14.11.2025 г. на Е. Е. Д. с ЕГН [ЕГН], с която заявява желанието си да бъде възстановена на предишната длъжност, която е заемала по смисъла на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл.

ИЗПРАЩА преписката на министъра на туризма за произнасяне по молба с вх. № Т-94-Е-73 от 14.11.2025 г. на Е. Е. Д. с ЕГН [ЕГН], съгласно дадените указания по тълкуване и прилагане на

закона в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Министерство на туризма да заплати на Е. Е. Д. с ЕГН [ЕГН] съдебни разноси в размер на 1815,40 евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: